

לכל הרוחות, שימוס

חלון

לְכָל הָרוּחוֹת, שִׁמוּס, אֲנִי רוֹצֶה חֲלוֹן
כְּמוֹ שְׁלֶךְ בְּגִלְגָּמֹר: מִדֶּף שֶׁל יָרְקִים פְּשׁוּטִים
בְּצִנַּת הַבֶּקֶר, שְׁנֵי סוּסִים מְקָרִיִּים, מְשׁוּטָטִים
לְאֵט. בְּטִיּוֹל לֹסְטִינְדוֹרף הָיָה לָנוּ כֵּזֶה חֲלוֹן.
שְׁלֹשָׁה יָמִים תְּמִימִים, הִרְגָּשְׁנוּ בְּטוּחִים
בִּיפִי הָאֲדִישׁ לְעֶצְמוֹ שֶׁנִּבֵּט מִחֲלוֹן פֶּנֶת הַהֶסְכָּה.
הַכֹּפֶר, הַמִּדְשָׁא, הַסּוּסִים שָׁרְעוּ בְּשִׁלּוֹה.
אָבֵל עַל מָה בְּעֶצֶם אֲנַחְנוּ מְשִׁיחִים,
אִם פֹּה הַקִּיץ שׁוֹב נֶחֱבֵט בְּלִי גְנוּנִים
אֶל הַמְרַפֶּסֶת, וְזֶרְדֵי גְרָנִיּוֹם מְתִיבֵשׁ
מִתְפַּצְּחִים תַּחַת רִגְלִים שְׁעוֹרֵן הַקֶּשֶׁה.
לֹא, תִסְלַח לִי שִׁמוּס, כִּי הַבֶּקֶר מִתְבַּקֵּשׁ
כָּאֵן מִשְׁהוֹ אַחֵר, חֲלוֹן כְּמוֹ שְׁלֶךְ לְמִשְׁל,
לְהִבִּיט דְּרָכּוֹ בְּהִיר מִבְּעַד לְזִמְנִים.

1.

מי היה זה שהרהיב בצהרי חצר היסודי
 להתעופף ממדרגת האבן השלישית
 אל שער המגרש החם, הברזלי?
 לרגע מנצח נאחז והתנופף ואז מעצם
 המשקל והתנועה נטה השער וקרס
 אל הבטון הגס. אני זוכר ברכים
 חרוצות בדם, סרוב תרנגולי
 לכל עזרה. "מה, אני נקבה?"
 נדמה לי שצעק, דדה משם לאנשהו
 פצוע וגאה – (והיו עוד מעשים אז
 באותו מגרש שהשתרע ככרכה
 ריקה, לוחטת, בין הכתות לצריף
 המנהלה. אלוף הפדורגל למשל,
 המכונן כדור מטוח אפסי
 אל לסתו העגלה של שכני השנוא –
 שתי קומות מעלי בבנין ושטני
 הפרטי למארבי צהרים וחרם של שלהי
 כתה ו'. האם עלצתי? מי זוכר.
 סביר שכן. פניו ממרחק עכשו,
 ראשו הבוער אחוז בין ידי).

כִּךְ הִתְרַסְקָתִי גַם אֲנִי, כִּמוֹ טֶרֶזֶן
 מְשַׁבֵּשׁ, מְמוּטֵּת הַמֶּתַח שְׁאֵזֶן בֵּין מְשֻׁקּוּפֵי
 חֵדֶר הַיִּלְדוּת, נוֹחַת בְּתֵדֶה־מֶת אִידִיוּט
 עַל חֲמִשִּׁים וּשְׁתֵּים עָשָׂר טֶפְשׁוֹת,
 וּמִמְלֵמֶל "סְלִיחָה, סְלִיחָה" לְנֶכַח
 שְׁתֵּי בְנוֹתִי, אֲשֶׁתִּי, שְׂנֵבֶה־לוֹ לְמִסְדָּרוֹן
 לְרֹאוֹת אוֹתִי, גִּדֹּל גּוֹף, שָׂרוּעַ כִּמוֹ פֶּגֶר
 פֶּר עַל חוֹף לֶבֶן מְכָה שְׁחָפִים,
 וּשְׁנֵי פָסִים שְׁחָרִים וּכְעוּרִים,
 נוֹתְרוּ עוֹד חֲרוּטִים בְּמִשְׁקוּפִים
 הֶלְבְּנִים כָּאוֹת וּכְעָדוֹת, וְהַכָּאֵב הוֹלֵם
 בְּצִלְעוֹתִי בְּמִתִּיקוֹת נוֹעָזָה, אֲכֹזְרִית.